
България и Европейският паричен съюз

КУРСОВА РАБОТА

НА ТЕМА

Еволюция на европейската парична интеграция.

Изготвил:.....
/...../

Проверил:.....
/...../

София, 2014

ВЪВЕДЕНИЕ

Валутна интеграция в Европа е част от по-широк процес на интеграция насърчаващ също икономическа и финансова интеграция. В настоящата разработка ще наблягнем на паричните аспекти на този процес. Въпреки това, ние също ще направим някои препратки към други аспекти на икономическия и паричен съюз.

1. СЪПЪРЖАЩИТЕ КЪМ ПАРИЧНАТА ИНТЕГРАЦИЯ: ОТ БРЕТЪН УУДС КЪМ КРАЯ НА ЕВРОПЕЙСКАТА МОНЕТАРНА СИСТЕМА (ЕМС)

През октомври 1962 г. Комисията издаде меморандум - известен като Меморандума Marjolin - това може да се разглежда като официална отправна точка на парична интеграция в Европа. Меморандумът започна обсъждането на обща валута и предизвика редица мерки в областта на паричното сътрудничество. Курсовете за обмен на членовете на Европейската икономическа общност (ЕИО) никога не са били директно закрепени към една валута, въпреки че всички те са с фиксиран курс към щатския долар. По това време валутният курс е все още се е поддържал стабилен със споразумението от Бретън Уудс и не е имало спешна нужда от нови институционални споразумения между европейските валути. Съгласно разпоредбите на меморандума се създава Комитет на управителите на националните централни банки на ЕИО през 1964 г. и започват срещи в Базел. С течение на годините Комитетът постепенно придобива по-голямо значение, тъй като започва да се развива и започва да се управлява институционална рамка за парично сътрудничество. Това е комисията, която подготвя първия вариант на Устава на ЕЦБ през 1990 година.

До края на 1960 г., международната среда се променя поради постоянния дефицит на САЩ (страната-котва на системата Бретън Уудс) и появата на масовия инфлационен натиск, които след това бяха изострени от първата криза в горива. Системата Бретън Уудс се срива през август 1971г. и на членовете на Европейската икономическа общност започват да преследват различни икономически политики, които от своя страна доведоха до напрежение в обменния курс между тях и дори заплашиха нарушаване на функционирането на митническия съюз и на общия селскостопански пазар. През 1969г. държавните глави и правителствените ръководители поискаха план за реализиране на икономически и паричен съюз. Резултатът беше доклад Werner публикуван през 1970 г., който предлага постигане на икономически и паричен съюз в няколко етапа от 1980. Докато крайната цел на паричен

съюз никога не е била постигната, тъй като докладът се оказва твърде напреднал за нивото на икономическа и финансова интеграция, които съществуват към онзи момент, някои от нейните елементи могат все още да бъде приложени. През 1972г. след разпадането на системата на Бретън Уудс „валута змия”, ангажимент за обменните курсове за европейските страни, беше създаден.

През март 1979 г. процесът на валутна интеграция е преправен с основаването на Европейската валутна система (ЕВС), чиято основна цел е била да се намали разрушителното въздействието на значителната девалвация на валутния курс и регулира промени в паритети. Основните елементи на ЕПС са: определението за европейската парична единица (или ECU) като кошница на валути; и механизма на обменните курсове (ERM), базиран на концепцията за фиксирани маржовете на валутния курс, но с променливи валутни курсове в рамките на тези маржове¹. Валутни курсове са базирани на ECU, чиято стойност е определена като среднопретеглената на участващите валути. А паритетната мрежа от двустранни проценти се изчислява въз основа на тези централни курсове, изразени в екю и колебанията на валутните курсове трябва да се съдържат в рамките на марж от 2,25% в двете страни на двустранните цени.

Официално никой валута не бе определен като основна. Въпреки това, германската марка и Bundesbank са безспорно центъра на ЕПС: всички други валути ги следват. Паричното сътрудничество е станало по-близо и връзките между НЦБ бяха засилени. Вътрешната и външната парична стабилност са се превърнали във важни цели. Вътрешни икономически политики са средство за постигане на стабилност на валутния курс. Страните с относително висока инфлация откриват, че е по-лесно да се следват политики на дезинфлация. Това насърчава низходяща конвергенция на темпа на инфлация, намалява прекомерната нестабилност на валутния курс и насърчава търговията и подобренията в цялостните икономически резултати. Капиталови контроли бяха постепенно намалени. Въпреки това, липсата на фискално сближаване остава източник на напрежение, тъй като някои страни се имат неимоверно по-големи бюджетни дефицити .

ЕПС продължава от 1979 г. до въвеждането на еврото през 1999 година. През тези две десетилетия тя премина през четири основни фази и няколко периода на сътресения. 1979-85 представлява първата фаза на ЕПС и някои страни все още

---

¹ Вж. Giavazzi и Giovannini (1995), De Grauwe (2005) и Baldwin и Wyplosz (2005)